

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/83/2020
Identifikačné číslo spisu: 7111210809
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7111210809.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: O. bytom JI., zastúpeného JUDr. Martina Stavrovská, advokátka s.r.o., so sídlom Moldavská 10/B, 040 11 Košice, IČO: 47 256 486 proti žalovanému 1/ Slovenská adlerovská spoločnosť, so sídlom Ožvoldíkova 11, 841 02 Bratislava, IČO: 30 791 502, žalovanému 2/ A. W. Č., P. XX, XXX XX N., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom Kadnárova 83, 831 06 Bratislava, IČO: 47 232 765, o preskúmanie rozhodnutí žalovaného, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 10Cb/316/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. februára 2019, č. k. 4Cob/214/2017-342, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému 2/ p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 31. marca 2017, č. k. 10Cb/316/2012-252 konanie voči žalovanému v 1. rade zastavil. Žalobu žalobcu zamietol. Žalovanej v 2. rade priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že po úprave petitu sa žalobca podanou žalobou domáhal, aby súd rozhodol, že: I. Súd zrušuje rozhodnutie Rady združenia žalovaného zo dňa 20.01.2011, ktorým ukončuje činnosť združenia k dátumu 26.01.2011 dobrovoľným rozpustením v zmysle ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 83/1990 Zb., o združovaní občanov v znení neskorších predpisov pre jeho rozpor so zákonom. II. Súd zrušuje rozhodnutie Rady združenia žalovaného v 1. rade zo dňa 26.01.2011 o schválení účtovnej závierky ku dňu skončenia likvidácie a rozhodnutie Rady združenia žalovaného v 1. rade zo dňa 26.01.2011 o schválení konečnej správy a priebehu likvidácie pre ich rozpor so zákonom. III. Súd zrušuje konečnú správu žalovanej v 2. rade o priebehu likvidácie zo dňa 26.01.2011 pre jej rozpor so zákonom. IV. Súd ukladá žalovanej v 2. rade povinnosť v lehote 3 dní oznámiť Ministerstvu

vnútra SR, že doposiaľ nebola ukončená likvidácia občianskeho združenia Slovenská adlerovská spoločnosť, so sídlom Ožvoldíkova 11, Bratislava, IČO: 30 791 502, a že podanie žalovaného v 1. rade zo dňa 27.01.2011 označené ako „návrh na výmaz občianskeho združenia“ bolo podané predčasne. V Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania. Súd prvej inštancie uviedol, že s poukazom na ustanovenie § 15 zákona č. 83/1990 Zb., primárne skúmal, či žalobca bol aktívne legitimovaný v predmetnom spore, t. j. či bol členom združenia žalovaného v 1. rade alebo „len“ osobou zúčastňujúcou sa vzdelávacieho programu a školení organizovaných žalovaným v 1. rade. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie za účelom zistenia existencie aktívnej legitimácie žalobcu, pričom dospel k záveru, že žalobca nemohol mať aktívnu legitimáciu na podanie žaloby, nakoľko nebol členom žalovaného v 1. rade. Žalobca uvedenú skutočnosť nijako nepreukázal. Z článku 4 Stanov žalovaného v 1. rade vyplývalo, že členstvo vzniká schválením Radou združenia. Žiadne takéto schválenie však žalobca nepreukázal. Bolo preukázané, že Rada združenia takéto schválenie žalobcovi nikdy nevydala. Subjektívne pocity žalobcu a svedkov pána C. a pani W., že žalobca bol členom žalovaného v 1. rade vyplývali z tých skutočností, že sa zúčastňovali výcviku, ktorý vykonával žalovaný v 1. rade, boli spolu v kontakte počas týchto výcvikov, avšak o reálnom prijatí za člena to však nevytvrdilo. Žalobca súčasne nepreukázal, že by platil pravidelné členské, uviedol len, že platil za Adlerovské letné stretnutia 2009 poplatok vo výške ako by mal byť členom, čo potvrdil výpisom z bankového účtu. Táto skutočnosť však o členstve nemohla svedčiť. V tejto otázke mal súd prvej inštancie za to, že keďže na pozvánke na túto udalosť boli uvedené zvlášť ceny pre členov a nečlenov, žalobca si mohol zvoliť cenu pre členov. Skutočnosť, že žalovaný v 1. rade v rozhodnom čase nepožadoval doplatenie za účasť na uvedenom stretnutí od žalobcu do ceny pre nečlena, bolo vecou irelevantnou pre posúdenie otázky členstva či nečlenstva žalobcu u žalovaného v 1. rade. Žalobca nepreukázal, že by vyjadril súhlas s dodržiavaním stanov združenia, tak ako to vyplývalo z článku 4 týchto stanov. Z tohto dôvodu súd primárne žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu. Súd konanie voči žalovanému v 1. rade zastavil z dôvodu nedostatku procesnej podmienky, ktorú nebolo možné odstrániť, nakoľko takto označený subjekt zanikol výmazom zo zoznamu občianskych združení Ministerstva vnútra SR dňom 03.02.2011. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že bolo zrejmé, že žalovaný v 1. rade neexistuje a neexistoval už v čase podania žaloby. Žalobca označil status žalovaného v 1. rade, že „tento sa len tvári, že neexistuje“, pritom existuje. Žalobca sa podanou žalobou snažil o obnovenie žalovaného v 1. rade, čo nebolo možné ani súdnym rozhodnutím. Rada žalovaného v 1. rade na svojom zasadnutí zo dňa 20.01.2011 rozhodla, že ukončuje svoju činnosť dobrovoľným rozpustením a poverila predsedu združenia o požiadanie o výmaz zo zoznamu občianskych združení. Čo sa aj stalo a žalovaný v 1. rade bol vymazaný ku dňu 03.02.2011. Ak by súd svojím pozitívnym rozhodnutím de facto „oživil“ subjekt žalovaného, takýto stav by bol v rozpore s celým radom zákonných ustanovení, napr. § 1 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb., podľa ktorého občania majú právo slobodne sa združovať. Podľa § 3 citovaného zákona, nikto nesmie byť nútený k združovaniu, k členstvu v združeniach ani v účasti na ich činnosti. Zo združenia môže každý slobodne vystúpiť, atď. Prípadným vyhovením žalobe v danej veci by súd naoktrojoval združeniu a jeho členom istú činnosť a právny stav, čo bolo mimo kompetencie súdu v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Pasívnu legitimáciu žalovanej v 2. rade žalobca odvodil od skutočnosti, že táto bola likvidátorkou žalovaného v 1. rade a v petite žaloby sa domáhal aj zrušenia likvidátorky žalovaného v 1. rade. Keďže žalovaná v 2. rade mala byť v čase súdneho konania oprávnená konať za žalovaného v 1. rade, ktorý podľa žalobcu stále mal právnu subjektivitu, mala byť daná aj pasívna legitimácia žalovanej v 2. rade. Žalobu voči žalovanej v 2. rade súd prvej inštancie zamietol, nakoľko úvahu žalobcu o pasívnej vecnej legitimácii považoval za celkom nesprávnu. Žalovaná v 2. bola v súčasnosti fyzickou osobou, ktorá v minulosti bola členkou a likvidátorkou žalovaného v 1. rade, ktorý je však už vymazaný z príslušného registra. Opísaný stav tak nemohol zakladať pasívnu vecnú legitimáciu žalovanej v 2. rade. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“) a žalovanej v 2. rade priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 21. februára 2019, sp. zn. 4Cob/214/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 1, 2 a 3 C. s. p., a žalovanej v 2. rade priznal voči žalobcovi právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

4. V odôvodnení uviedol, že zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré mali rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci. Plne sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby. Poukázal na to, že pod vecnou legitímáciou či už aktívnou alebo pasívnou sa vo všeobecnosti rozumie v občianskom súdnom konaní oprávnenie alebo povinnosť účastníkov vyplývajúca z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má tá strana v spore, ktorej svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva, o ktorých sa v konaní rozhoduje. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí a súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje stranu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nepreukáže, súd žalobu zamietne. Súd vecnú legitímáciu skúma aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov nenamieta. Odvolací súd ďalej dodal, že v sporovom konaní sú strany povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazná povinnosť v sporovom konaní znamená, že iniciatíva pri zhromaždení dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Pri posudzovaní dôkazného bremena tej-ktorej sporovej strany treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia niečoho majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Od nikoho nemožno totiž spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Žalobca nebol aktívne legitimovaný, nakoľko nepreukázal, že bol členom občianskeho združenia. Jeho tvrdenie, že bol členom združenia asi od roku 2006 nebolo dôkazom toho, že bol členom združenia. Na ňom spočívalo dôkazné bremeno, ktoré nebolo možné preniesť na žalovaného v 1. a 2. rade. Tí neboli povinní preukazovať, že žalobca bol členom združenia. Tvrdenia svedkov, že žalobca asi bol členom združenia, boli preto irelevantné.

5. Odvolací súd k zastaveniu konania voči žalovanému v 1. rade z dôvodu jeho výmazu dodal, že združovanie občanov upravuje zákon č. 83/1990 Zb., o združovaní občanov. V ustanovení § 12 rozoznáva tri spôsoby zániku združenia, a to zánik združenia dobrovoľným výmazom, dobrovoľným zlúčením s iným združením alebo zánik v dôsledku právoplatného rozhodnutia Ministerstva vnútra SR o jeho rozpustení. V stanovách žalovaného v 1. rade bolo v zmysle článku 6 na zánik združenia určená Rada združenia, čo bolo v súlade so zákonom. Predpokladom zániku združenia bolo jeho majetkové vysporiadanie. V prípade dobrovoľného zániku združenia vykoná majetkové vysporiadanie orgán určený v stanovách, čo bola v danom prípade Rada, ktorá v súlade so zákonom na svojom zasadnutí dňa 20.01.2011 rozhodla o dobrovoľnom rozpustení združenia a o majetkovom vysporiadaní, ktoré sa uskutočnilo ku dňu zániku občianskeho združenia a ktorým bola poverená likvidátorka A. W. Č., A. Zo zápisnice zo zasadnutia Rady občianskeho združenia zo dňa 20.01.2011 vyplývalo, že „Rada združenia sa uzniesla na dobrovoľnom rozpustení združenia v zmysle § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 83/1990 Zb., k dátumu 26.01.2011. Majetkové vysporiadanie sa uskutočnilo ku dňu zániku občianskeho združenia. Jeho vykonaním bola poverená A. W. Č., A. Bolo nesporné, že dňa 27.01.2011 podala likvidátorka návrh na výmaz občianskeho združenia po skončení likvidácie. Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 03.02.2011 oznámilo likvidátorku, že vzalo na vedomie oznámenie o zrušení občianskeho združenia a k 03.02.2011 vykonalo výmaz združenia žalovaného v 1. rade zo zoznamu občianskych združení. Odvolací súd z výpisu z registra občianskych združení zistil, že žalovaný v 1. rade vstúpil do likvidácie dňa 20.01.2011. V súčasnosti nebol v registri evidovaný, z čoho bolo možné vyvodiť záver, že bol z registra vymazaný, o čom svedčilo aj oznámenie Ministerstva vnútra SR o jeho výmaze k 03.02.2011. Žalovaný v 1. rade zanikol dobrovoľným rozpustením a následne po skončení likvidácie bol k 03.02.2011 vymazaný zo zoznamu občianskych združení. K nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej v 2. rade odvolací súd uviedol, že sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej v 2. rade priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

6. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ako i podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., že rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená.

7. Dovolateľ úvodom dovolania žiadal o odloženie právoplatnosti napadnutého rozsudku podľa § 444 ods. 2 C. s. p., z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Uviedol, že si uplatňuje svoje nároky voči žalovaným v 1. a 2. rade aj v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 11C/104/2012, ktoré je prerušené do právoplatného skončenia konania pod sp. zn. 10Cb/316/2012. Pokiaľ nebude odložená právoplatnosť napadnutého rozsudku, Okresný súd Bratislava IV konanie pod sp. zn. 11C/104/2012 zastaví. Žalobca sa potom bude musieť v prípade svojich úspechov v dovolacom konaní nárokov domáhať novou žalobou. Žalovaný by sa však mohol v novom konaní úspešne brániť námietkou premlčania práva žalobcu. Úspechu žalobcu v dovolacom konaní bude svedčať záver, že žalovaný v 1. rade má právnu subjektivitu a nikdy nezanikol. Ďalej dovolateľ uviedol, že odložením právoplatnosti rozsudku nedôjde k závažnému zásahu do práv žalovaných. V prípade neúspechu žalobcu v dovolacom konaní nastanú všetky dôsledky chrániace ich práva a oprávnené záujmy. Poukázal na nedostatok dobromyseľnosti žalovaných pri ukončení činnosti Slovenskej adlerovskej spoločnosti, pričom ich postup vo vzťahu k žalobcovi bolo možné hodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď neinformovali žalobcu o prijatí rozhodnutia o zániku občianskeho združenia dobrovoľným rozpustením, žalovaná v 2. rade v rozpore s ustanovením § 73 Obchodného zákonníka vstup do likvidácie žalobcovi neoznámila, žalovaná v 2. rade vedome neprevzala zásielky od žalobcu, čo mali preukazovať listiny nachádzajúce sa v súdnom spise a taktiež nevykonala riadne a v súlade so zákonom majetkové vysporiadanie žalovaného v 1. rade. Dovolateľ mal za to, že k zániku žalovaného v 1. rade došlo v reakcii na jeho kroky k organizátorom vzdelávania, pričom ich zmyslom bolo vyhnúť sa zodpovednosti za vady poskytnutého vzdelávania. Žalovaní o nároku žalobcu vedeli a pri ukončení činnosti na neho neprihliadli.

8. Dovolateľ tvrdil, že do jeho práva na spravodlivý proces bolo zasiahnuté svojvoľným hodnotením dôkazov ohľadom právnej subjektivity žalovaného v 1. rade a to tým, že napadnutý rozsudok toleruje porušenie kogentnej právnej normy § 73 Obchodného zákonníka. Mal za to, že v konaní bolo listinami a výsluchmi svedkov preukázané, že Rada združenia prijala dňa 20.01.2011 rozhodnutie podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 83/1990 Zb., o dobrovoľnom rozpustení žalovaného v 1. rade. Vysporiadanie majetku žalovaného v 1. rade však nebolo uskutočnené podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, teda likvidátorka nepostupovala v súlade s § 13 ods. 2 zákona č. 83/1990 Zb., v spojení s § 20a ods. 4 Občianskeho zákonníka a súčasne postupovala v rozpore s § 70 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalovaná v 2. rade ako likvidátorka žalovaného v 1. rade neoznámila vstup do likvidácie známym veriteľom a nezverejnila vstup do likvidácie v obchodnom vestníku spolu s výzvou na prihlásenie pohľadávok, v dôsledku ktorej skutočnosti, podľa žalobcu, nemohla likvidácia prebehnúť. Ak teda neprebehla likvidácia žalovaného v 1. rade, nemohol podľa § 13 ods. 2 zákona č. 83/1990 Zb., zaniknúť. Aj napriek uvedeným skutočnostiam súdy nižších inštancií vyhodnotili dôkazy tak, že postup likvidátorky, t. j. žalovanej v 2. rade, bol správny. V odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií však nie je uvedené vysvetlenie, prečo boli hodnotené úkony žalovanej v 2. rade pri likvidácii v zmysle zákona. Žalobca sa tak k neexistujúcej argumentácii súdu nemohol vyjadriť, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Napadnutý rozsudok bol preto v tejto časti nepreskúmateľný. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku tak môže byť aj dôsledkom úplne chýbajúceho skutkového stavu alebo právneho posúdenia veci. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie, a preto bolo potrebné takéto rozhodnutie zrušiť. Dodal, že judikatúra českých i slovenských súdov sa zhodla v závere, že rozhodnutie príslušného orgánu občianskeho združenia o dobrovoľnom rozpustení a oznámenie tohto rozhodnutia ministerstvu nemalo samo o sebe za následok zánik právnej subjektivity a že nevyhnutný predpoklad pre zánik občianskeho združenia je riadny proces likvidácie jeho majetku (viď uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/3546/2011, sp. zn. 22Cdo/985/2001, atď.) Napadnutý rozsudok ako i rozsudok súdu prvej inštancie konštatovali, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia o členstve v združení žalovaného v 1. rade. Žalobca však označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a aj to, u koho sa nachádzajú. Primárnym dôkazom o členstve žalobcu mala byť zápisnica z Rady združenia, z ktorej by bolo možné zistiť, či bolo členstvo žalobcu schválené, pričom zápisnicami disponujú žalovaní. Žalobca nebol z vlastnej viny pri znášaní dôkazného bremena odkázaný na aktivitu žalovaných, ktorí povinnosť predložiť

označené dôkazy nespĺnili. Nepredloženie uvedených dôkazov bolo vyhodnotené výlučne na ťarchu žalobcu.

9. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., dovolateľ uviedol, že otázka zániku občianskeho združenia a jeho likvidácie nebola zatiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. S uvedenou otázkou sa česká judikatúra už vyrovnala. Dovolateľ zotrval na stanovisku, že žalovaný v 1. rade existuje a žalovaná v 2. rade je jeho likvidátorkou. Súd nižších inštancií vec nesprávne právne posúdili, keď konanie voči žalovanému v 1. rade zastavili pre jeho zánik a konštatovali, že žalovaná v 2. rade nebola v spore pasívne legitimovaná. Dovolateľ tvrdil, že úkony žalovanej v 2. rade po menovaní do funkcie likvidátora nemožno považovať za likvidáciu, pretože vynechala záväzne predpísaný krok a to oznámenie likvidácie a jej zverejnenie s výzvou všetkým dotknutým osobám podľa § 73 Obchodného zákonníka. Otázka, do práv ktorých konkrétnych subjektov zánik právnickej osoby zasiahne, nie je na subjektívnom posúdení tejto právnickej osoby či jej likvidátora, zákon ukladá likvidátorovi povinnosť predpísaným spôsobom o vstupe do likvidácie informovať, aby tretie osoby mali možnosť uplatniť svoje práva. Likvidácia sa má vykonať pred zánikom občianskeho združenia, pretože zánikom právnickej osoby dochádza k strate jej právnej subjektivity. Poukázal na to, že v konaní nebola sporná skutočnosť, že žalovaná v 2. rade neoznámila a nezverejnila vstup do likvidácie. Zároveň medzi prijatím rozhodnutia o zániku občianskeho združenia dobrovoľným rozpustením dňa 20.01.2011 a údajným ukončením likvidácie dňa 26.01.2011, uplynulo 6 dní, pričom likvidácia z podstaty jej pravidiel nemôže trvať len 6 dní. Z týchto dôvodov považoval dovolateľ žalobou napadnuté rozhodnutia za nezákonné. Dovolateľ poukázal na nesprávny právny názor odvolacieho súdu, že žalovaný v 1. rade zanikol výmazom zo zoznamu občianskych združení ku dňu 03.02.2011. Zápis a výmaz v zozname občianskych združení totiž nemal konštitutívny účinok. Zánik občianskeho združenia vezme ministerstvo vnútra na vedomie a zo zoznamu občianskych združení ho vymaže. Neskúma, či je zánik občianskeho združenia v súlade so zákonom. Uvedené dokladalo aj reakcia Ministerstva vnútra SR na návrh žalovanej v 2. rade o výmaz občianskeho združenia zo zoznamu občianskych združení zo dňa 27.01.2011, ktoré odpovedalo, že vzalo na vedomie oznámenie o zrušení občianskeho združenia žalovaného v 1. rade. Dovolateľ tiež dodal, že ak by skutočne prebehla likvidácia žalovaného v 1. rade, zanikol by dňom jej skončenia a nie dňom výmazu zo zoznamu občianskych združení. Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok a aj rozsudok súdu prvej inštancie.

10. K dovolaniu sa vyjadrila žalovaná v 2. rade a uviedla, že v danom prípade nejde o okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali odložiť právoplatnosť napadnutého rozhodnutia. Uviedla, že žalobca nemá žiadny nárok voči žalovanému v 1. rade a 2. rade. Skutočnosť, že žalobu v konaní sp. zn. 10C/104/2012 podal žalobca až dňa 13.05.2011, považovala žalovaná v 2. rade za špekuláciu, pričom žalobcovi nič nebránilo uplatniť nároky z oboch konaní len v jednom z nich. Žalovaná v 2. rade zotrvala na stanovisku, že žalobca nikdy nebol členom žalovaného v 1. rade. Z článku 4 Stanov združenia vyplývalo, že členstvo vzniká schválením Radou združenia, pričom žalobca takéto schválenie nepreukázal. Tiež uviedla, že žalobcom napadnuté rozhodnutia nebolo možné preskúmať. V prípade, ak by súd rozhodol o zrušení rozhodnutia žalovaného v 1. rade o dobrovoľnom rozpustení, zasiahol by neprípustným spôsobom do slobody združovania. Žalobca žiadal zrušiť konečnú správu žalovanej v 2. rade o priebehu likvidácie a uložiť jej povinnosť oznámiť Ministerstvu vnútra SR, že likvidácia neprebehla, avšak uvedené petity neboli materiálne vykonateľné, pretože súd nemá právomoc zrušiť výmaz občianskeho združenia. S poukazom na ustanovenie § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 83/1990 Zb., rozhodla Rada združenia o zániku združenia žalovaného v 1. rade dobrovoľným rozpustením. Síce tvrdenie o potrebe vykonania majetkového vysporiadania bolo pravdivé, nemalo to však vplyv na existenciu združenia. Žalovaná v 2. rade poukázala na to, že odvolací súd podrobne popísal proces likvidácie, ktorý bol uskutočnený a ukončený. Žalobcu nebolo možné považovať za známeho veriteľa. Skutočnosť, že adresoval žalovanému v 1. rade písomnosti ohľadne zľavy z ceny kurzu z neho nerobí veriteľa. Naopak, konanie žalobcu svedčilo o jeho pocite krivdy vyplývajúcej zo skutočnosti, že nebol schopný dokončiť výcvik a svojimi požiadavkami cca 10 rokov znepriemňoval život členom združenia žalovaného v 1. rade. Z listinných dôkazov založených v súdnom spise jasne vyplývalo, že likvidácia žalovaného v 1. rade prebehla a že nemal žiadny majetok. Žalovaná v 2. rade ďalej poukázala na to, že cieľom žalovaného v 1. rade bol výcvik v oblasti psychoterapie a nie dosahovanie zisku. Nebolo

prekvapením, že výsledkom likvidácie bolo, že žalovaný v 1. rade nemal žiadny majetok. Žalobca kládol na likvidáciu občianskeho združenia rovnaké požiadavky ako likvidáciu obchodných spoločností, čo bol však formalistický výklad a nebol v súlade s právnou úpravou. Podľa názoru žalovanej v 2. rade dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p., nebol aplikovateľný, tak ako ani dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol, alternatívne zamietol.

11. Dovolateľ sa k vyjadreniu žalovanej v 2. rade k dovolaniu nevyjadril.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

13. V zmysle § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

14. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

15. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2018, ktorý uviedol, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p., je prípustná.

16. Podľa § 420 písm. f) C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. Naplnenie uvedeného dovolacieho dôvodu videl dovolateľ v svojvoľnom hodnotení dôkazov ohľadom právnej subjektivity žalovaného v 1. rade. Tvrdil, že vysporiadanie majetku žalovaného prebehlo v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, keď žalovaná v 2. rade ako ustanovená likvidátorka neoznámila vstup žalovaného v 1. rade do likvidácie. S ohľadom na uvedené považoval dovolateľ odôvodnenie rozhodnutia súdov nižších inštancií za nepreskúmateľné. Taktiež sa dovolateľ nestotožnil s konštatovaním súdov nižších inštancií, že v spore neuniesol dôkazné bremeno o preukázaní jeho členstva v občianskom združení, nakoľko uvedenými dôkazmi mali disponovať žalovaní, a preto bol žalobca odkázaný na aktivitu žalovaných.

18. Pojem „právo na spravodlivý proces“ podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

19. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p., zakladá prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa chápe nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň

znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry k § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., a judikatúry ÚS SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných práv, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol. Súčasne z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Z obsahu dovolateľom namietanej vady nesprávneho procesného postupu vyplýva, že dovolateľ nesúhlasil s hodnotením dôkazov súdov nižších inšancií v otázke právnej subjektivity žalovaného v 1. rade, keď sa nestotožnil s tým, ako súdy na základe vykonaného dokazovania zhodnotili vykonané dôkazy. Súčasne tvrdil, že s ohľadom na záver súdu o zániku žalovaného v 1. rade došlo aj k posúdeniu aktívnej legitímácie žalobcu. V tejto súvislosti dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku.

21. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať, čo však dovolateľ nenamietal.

22. S poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p., dovolací súd konštatuje, že dovolateľ neuviedol žiadne skutočnosti, resp. taký nesprávny procesný postup súdov nižších inšancií, ktorým by došlo k znemožneniu realizácie žalobcových procesných práv čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu nevyplýval taký postup súdov, ktorým by žalobcovi znemožnili akýmkoľvek spôsobom využívať právne prostriedky na ochranu svojich práv, či predkladať a navrhovať dôkazy. Za nesprávny procesný postup nebolo možné považovať spôsob hodnotenia dôkazov a ani neunesenie dôkazného bremena žalobcu v otázke jeho aktívnej legitímácie. Naplnením uvedeného dovolacieho dôvodu nebolo ani tvrdenie žalobcu o údajne nesprávnom postupe žalovanej v 2. rade pri likvidácii žalovaného v 1. rade, nakoľko uvedený postup nebol postupom súdu, ktorý by žalobcovi znemožnil uplatňovať jemu patriace procesné práva. Išlo o postup likvidátora, ktorý pod uvedený dovolací dôvod nespadal.

23. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nosným dôvodom zamietnutia žaloby žalobcu bol v danom prípade nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu. Skúmanie vecnej legitímácie v spore je podstatným predpokladom pre úspech v konaní a súd ju skúma aj bez návrhu niektorej sporovej strany. Nedostatok vecnej legitímácie má za následok nepriaznivé rozhodnutie pre stranu v spore, ktorá nepreukáže, že je v spore či už aktívne alebo pasívne legitímovaná. Súd prvej inšancie a aj odvolací súd sa vecnou legitímáciou žalobcu dôsledne zaoberali. S poukazom na ustanovenie § 15 zákona č. 83/1990 Zb., ktoré upravuje možnosť člena občianskeho združenia požiadať o preskúmanie rozhodnutia niektorého z

orgánov združenia, súdy dospeli k záveru, že žalobca nebol aktívne legitimovaným na podanie žaloby, keďže nebol členom žalovaného v 1. rade. Žalobca totiž neunesol dôkazné bremeno o svojej aktívnej legitimácii, pričom uvedená skutočnosť, resp. vyhodnotenie otázky neunesenia dôkazného bremena žalobcu v spore, nespadá pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p.

24. Dovolací súd ďalej s ohľadom na vyššie uvedené konštatuje, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka konania, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí. Ak teda žalobca tvrdil, že bol členom občianskeho združenia žalovaného v 1. rade, bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti. Ak tak neurobil, neunesol dôkazné bremeno, čo malo za následok jeho neúspech v spore.

25. K tvrdeniam dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutí súdov nižších inštancií z dôvodu chýbajúcej argumentácie súdov k porušeniu povinnosti žalovanej v 2. rade oznámiť vstup žalovaného v 1. rade do likvidácie dovolací súd uvádza, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ohľadom nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu, boli tieto tvrdenia dovolateľa bezpredmetné. Aj napriek tomu však dovolací súd konštatuje, že argumentami žalobcu sa súd prvej inštancie ako i odvolací súd zaoberali a náležite svoje rozhodnutie odôvodnili.

26. K uvedenému dovolací súd dopĺňa, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Tu dovolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. marca 2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

27. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 03.12.2015 pod R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

28. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

29. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu obsahuje podstatné dôvody, pre ktoré súd žalobu žalobcu zamietol. Oba súdy dospeli k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení o tom, že bol v spore aktívne legitimovaným. Súčasne sa odvolací súd vysporiadal s námietkou žalobcu o nespnení podmienok pre zastavenie konania voči

žalovanému v 1. rade a to v bode 12. rozsudku. Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie ohľadom nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej v 2. rade. Dovolací súd súčasne poukazuje na zákonné ustanovenie § 387 ods. 1 a 2 C. s. p., z aplikácie ktorých odvolací súd vychádzal a v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na závery a zhodnotenia, ktoré odzneli v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto neopakoval uvedené závery. Uvedenú skutočnosť však nebolo možné považovať za nedostatočne odôvodnené rozhodnutie odvolacieho súdu.

30. Dovolací súd skonštatoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Odvolací súd ako i súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

31. Najvyšší súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

32. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., majúc za to, že otázka zániku občianskeho združenia dobrovoľným rozpustením a jeho likvidácie nebola dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená.

33. K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne formuluje náležitosti dovolania. Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné atribúty.

34. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí, konkretizuje a náležite doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016, sp. zn. 3Cdo/52/2017).

35. Pokiaľ dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.), tak je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017). C. s. p., v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

36. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotno-právna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce a podobne), ako aj otázka procesno-právna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

37. Pokiaľ však v dovolaní vymedzená otázka, ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd, nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

38. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že dovolateľom vymedzená otázka sa mala týkať zániku občianskeho združenia dobrovoľným rozpustením a jeho následnej likvidácie. Dovolateľ tvrdil, že úkony žalovanej v 2. rade ako likvidátorky žalovaného v 1. rade neboli v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Dovolací súd však uvádza, že z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., vyplýva, že prípustná právna otázka v dovolacom konaní je taká, od posúdenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolateľom vymedzená otázka však nebola pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčová, t. j. rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia skutočnosti, či bol v danom prípade postup ustanovenej likvidátorky v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Podstatnou skutočnosťou, pre ktorú žalobe žalobcu nebolo vyhovené, bol práve nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu na uplatnenie žalovaného nároku. Z tohto dôvodu dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade dovolateľom nastolená právna otázka nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

39. S poukazom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., a ani podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) C. s. p. Keďže dovolanie bolo odmietnuté, dovolací súd nerozhodoval o návrhu dovolateľa na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 444 ods. 2 C. s. p.

40. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

41. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.